

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

DE VOORWAARDEN TOT BENOEMING IN DE MAGISTRATUUR. - HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 20 OCTOBER 1936. ⁽¹⁾

Het Koninklijk Besluit van 20 October betreffende de benoemingen in de magistratuur heeft in de rechterlijke middens groote verwondering verwekt.

Een reactie vanwege de Balie mag niet uitblijven.

In de eerste plaats dient de wettigheid van het Koninklijk Besluit op de meest absolute wijze in twijfel getrokken te worden.

Inderdaad, de vereischten aan dewelke moet voldaan worden opdat iemand zou kunnen benoemd worden tot Magistraat werden vastgelegd bij de Wet van 18 Juni 1869. (artikels 3, 17 en 63 — dit laatste gewijzigd door de Wet van 11 Mei 1910).

Om benoemd te worden tot Vrederechter moet men, volgens artikel 3, 25 jaar oud zijn en Dokter in de Rechten. Om benoemd te worden tot Rechter bij de Rechtbank van eersten aanleg moet men 25 jaar oud zijn, Dokter in de Rechten en — wij leggen den nadruk onmiddellijk op deze bijzonderheid — gedurende twee jaar ofwel rechterlijke functies hebben vervuld, ofwel als lid van de Balie werkzaam zijn geweest, ofwel de rechten hebben onderwezen aan een Universiteit.

Daar waar de Wetgever de voorwaarden voor benoeming heeft vastgelegd is de uitvoerende macht niet bevoegd om bij middel van een Koninklijk Besluit deze bij de wet vastgelegde

bepalingen aan te vullen of te wijzigen. Het is trouwens niet slechts een aanvulling, maar, integendeel, en grondige wijziging die door het bewuste Koninklijk Besluit werd ingevoerd, vermits volgens de Wet van 1869 het daadwerkelijk uitoefenen van het beroep van advocaat gelijkstaat met het vervullen van rechterlijke ambten.

De Uitvoerende Macht heeft zodoende door een Koninklijk Besluit een Wet gewijzigd, en dit zonder eenige speciale machtiging van de wetgevende macht.

Het Koninklijk Besluit tast de waardigheid der Balie aan.

Het bevat een maatregel van wantrouwen, enkel en alleen gericht tegen de leden der Balie. Inderdaad, de jongste substituut benoemd twee jaar na zijn eindexamen, is ontslagen van elk verder examen, terwijl een advocaat met jarenlange practijk zich aan het examen zou moeten onderwerpen, zelfs indien deze advocaat Universiteitsprofessor is. Dit stelsel is kwetsend voor alle leden der Balie; het is trouwens ook onlogisch. De eenige titel waarop een magistraat in functie zich kan beroepen om van het examen ontslagen te zijn is zijne vroegere benoeming; deze kan volgens de grond-idee van het Koninklijk Besluit bezwaarlijk een doorslaande titel zijn, vermits het Koninklijk Besluit uitgaat van de idee dat tot nu toe te weinig waarborgen voor de benoemingen voorhanden waren.

Het Koninklijk Besluit is ook een blaam tegen de Universiteiten. Het komt neer op het ontkennen van ernstige waarde aan het diploma van Dokter in de Rechten.

Het Koninklijk Besluit zondigt vervolgens door een volkomen gebrek aan logika.

In de toekomst zal men zonder examen, nog kunnen benoemd worden tot plaatsvervangend Vrederechter of plaatsvervangend Rechter, niet meer integendeel tot werkelijk Vrederechter of Rechter.

Spreekt een plaatsvervangend Rechter dan geen recht ?

Op grond van de op dit oogenblik in verscheidene Vredegerichten bestaande toestanden, hebben de plaatsvervangende Vrederechters een zeer belangrijke taak te vervullen. De toestand die zich, bijvoorbeeld, voordoet in het grootste Kanton van het land, gelegen in de Antwerpsche agglomeratie, is typisch. In dit kanton worden sedert meer dan anderhalf jaar de Politiezittingen, bijna zonder uitzondering, gehouden door een plaatsvervanger. Deze plaatsvervanger zal in de toekomst bevoegd blijven, en «bekwaam», om zonder vergoeding bijna regelmatig elke week recht te spreken in dikwijls ingewikkelde geschillen; hij wordt echter onbekwaam van het oogenblik af dat hij aanspraak maakt op vergoeding voor het gepresteerde.

Veroorlooven wij ons het vooropstellen van een hypothese : Wij veronderstellen het geval van een plaatsvervangend Vrederechter die regelmatig sommige zittingen met den met werk overlasten titelvoerenden Vrederechter houdt en die, verlangend effectief magistraat te worden, zich aanbiedt voor de examen-commissie en... zakt. Deze plaatsvervanger zal «onbekwaam» zijn om als bezoldigd magistraat te zetelen maar toch over de noodige bevoegdheid beschikken om onbezoldigd dezelfde functies te blijven vervullen.

Indien men logsich had willen doordenken zou men de verplichting van het afleggen van een examen eveneens hebben moeten opleggen aan de kandidaat plaatsvervangers. Waarom deed men het niet ?

Het Koninklijk Besluit is onrechtvaardig.

Het zal rechtmatige belangen kwetsen van menschen tegen wier waardigheid niets te zeggen is. Nemen wij, onder vele andere, het geval van een advocaat sedert 30 jaar bij de Balie ingeschreven, sedert 20 jaar suppleant in

een belangrijk Vredegerecht; veronderstellen we dat die confrater een plaats van Vrederechter zou aanvragen. Hij zal zich aan de weinig aantlokkende verplichting van de verschijning voor een bekwaamheidsjury moeten onderwerpen; terwijl, anderzijds, een eventueele medekandidaat, toevallig op piepjongen ouderdom benoemd tot substituut of bijgevoegd referendaris, van het examen ontslagen zal zijn.

Dat men niet kome beweren dat iemand die bekwaam is voor het afleggen van een examen niet moet vreezen. Voor een mensch op rijperen leeftijd, magistraat zoowel als advocaat, staande in de practijk, is het afleggen van een examen, ofwel een onaangename grap ofwel en gevaarlijke proefneming. Daar waar het gaat over een zoo complexe en zoo uiteenlopende stof als deze voorzien in het Koninklijk Besluit kan absoluut niemand met zekerheid van zich zelve beweren dat hij een dergelijk examen zou kunnen doorstaan; wanneer dit examen werkelijk ernstig opgenomen wordt.

Het Koninklijk Besluit is onsamenhangend.

Het getuigt van een slordige opstelling. Inderdaad, kan men raadsheer bij het Hof van Beroep worden zonder exeamen, volgens den tekst van het Koninklijk Besluit. Blijkbaar hebben de opstellers vergeten dat raadsheeren bij het Hof van Beroep kunnen gekozen worden zoowel tusschen de advocaten met 5 jaar Balie als tusschen de leden der magistratuur bij de rechtbanken van eersten aanleg.

Hoe kan men vervolgens uitleggen dat iemand die referendaris wil worden een examen moet afleggen over strafrecht en strafvordering, maar niet over handelsrecht ?

Eindelijk kunnen wij als lid der Antwerpsche Balie niet nalaten critiek uit te oefenen over de wijze van samenstelling der examen-Commissie. Deze Commissie zal worden samengesteld uitsluitelijk uit magistraten en advocaten bij de Hoven van Beroep of bij de Rechtbanken van eersten aanleg van Brussel, Luik of Gent. Deze kennen in het algemeen de advocaten ingeschreven bij de Balie van het Hof van Beroep, doch niet de advocaten ingeschreven bij de andere Balies van het land. Nochtans zou, indien men de gedachte van een examen moest aannemen, de aanwezigheid van advocaten en magistraten die de kandidaten uit de dagelijksche practijk kennen, van het allergrootste belang zijn.

Een groot en onrechtmatig voordeel voor de advocaten bij de Hoven van Beroep spruit, naast

andere gevaren, uit deze samenstelling der examen-Commissie voort.

Wij meenen dus te moeten aanvallen in de eerste plaats het principe van het afleggen van een examen. Dit examen is overbodig. Inderdaad, iedereen weet, dat, vooraleer een benoeming gebeurt, het advies ingewonnen wordt van den Procureur des Konings; van den Voorzitter der Rechtbank en van den Stokhouder. Wanneer een onbekwame of een onwaardige zich aanbiedt zullen deze personen ongetwijfeld den moed hebben om den Minister op afdoende wijze in te lichten.

Het examen is niet doeltreffend.

De inrichters van dit examen mogen niet uit het oog verliezen dat een goed jurist en een goed rechter niet in de eerste plaats vele dingen van buiten moet kennen maar dat hij vooral een mensch met gezond verstand moet zijn en een jurist die weet waar en hoe hij de oplossing van rechtsproblemen kan vinden, iets wat naar onze bescheiden meening moeilijk tijdens een examen kan nagegaan worden.

Het examen is gevaarlijk voor de degelijkheid der toekomstige magistratuur.

Wij zijn de meening toegedaan dat het examen integendeel voor gevolg zal hebben de recrutering van de magistraten veeleer te verslechteren. Zullen er veel ernstige advocaten, bekwaam en met het gezag gegeven door degelijk werk aan de Balie, zich willen blootstellen aan het risico «gebuisd» te worden door de examen-Commissie, risico dat voor ieder onder ons bestaat indien dit examen ernstig wordt opgenomen (men denke aan het schriftelijk gedeelte). Het gevaar

bestaat ontegensprekelijk dat vele bekwame juristen zich in de toekomst zullen onthouden en dat daardoor de keuze nog meer zal beperkt worden.

In de tweede plaats kunnen wij in elk geval geen vrede nemen met het examen zooals het is ingericht. Indien men het instellen van een examen als eenig mogelijk middel beschouwt, — wij betwijfelen ten stelligste dat na rijper onderzoek geen meer adequaat middel zou worden gevonden — dat men het dan langs wettelijken weg invoere, zonder een onderscheid te maken dat kwetsend is voor de Balie en zonder rechtmatige belangen, te schenden of ongelijkheden te scheppen.

Onze taak en onze bedoeling bij het schrijven van deze korte beschouwingen is het niet te onderzoeken of er iets dient gewijzigd te worden in de methode van aanstelling der magistraten.

Het vraagstuk lijkt ons echter niet grondig onderzocht. Het Koninklijk Besluit draagt de sporen van overhaasting. Het feit dat men den onwettigen weg van het Koninklijk Besluit koos in plaats van den juisten doch langzameren weg der Wetgevende Kamers, is een tweede bewijs van haastige overijling.

Indien men meent in eene zoo belangrijke aangelegenheid als die der benoeming van de magistraten wijzigingen te moeten brengen zou men met meer overleg dienen te werk te gaan dan nu geschied blijkt te zijn.

H. JACOB

(1) Inleiding tot een bespreking gehouden door de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen op 28 October 1936.

OVER GERECHTELIJKE HERVORMINGEN

Onder de veelvuldige hervormingen die, in het beleid van het gerecht dienen gebracht, zijn er voornamelijk twee die zich als noodzakelijkst opdringen: zekere innovaties in allerijl en zonder voorafgaand onderzoek door besluitwetten ingehuldigd, dienen zooniet opgeheven, dan toch gewijzigd.

Wij stellen vandáag twee hervormingen voor die, na toepassing gedurende enkele maanden van vroeger ingebrachte wijzigingen, ongetwijfeld aangewezen zijn:

a) de hervorming van het fiscaal stelsel der

gerechtelijke akten, ingehuldigd bij Koninklijk Besluit nummer 291, van 31 Maart 1936.

b) deze betreffende het Koninklijk Besluit van 24 December 1935, houdende de afschaffing der «kwaliteiten».

Men kan zich niet genoeg overtuigen van de noodzakelijkheid, wanneer men nieuwigheden in het proceduurrecht wil invoeren, zich niet te laten leiden door louter theoretische beginzelen noch door abstracte begrippen, maar integendeel de voorgestelde hervormingen te beschouwen met het oog op de rechtspractijk, de

beoefening en de werkelijke toepassing van het recht. Alle poging tot hervorming van ons Codex van rechtspleging — een meesterwerk onder oogpunt van het overeenbrengen der tegenstrijdige belangen van eischer en verweerder — zou moeten toevertrouwd of minstens ingegeven worden door technici en rechtsbeoefenaars: rechters, pleitbezorgers, griffiers, deurwaarders, advocaten, die, door een langdurige ervaring, het best geschikt zijn om de leemten en onvolmaaktheden der wetten aan te klagen en mogelijk aan te vullen. Hetzelfde geldt voor het inrichten van het fiscaal stelsel der gerechtelijke akten.

a) DE REGISTRATIERECHTEN

Men mag gerust verklaren, zonder mogelijke tegenspraak, dat het fiscaal stelsel der gerechtelijke akten, zooals het vastgesteld werd bij het koninklijk besluit van 31 Maart 1936, een zeer merkelijke verhooging der gerechtskosten veroorzaakt heeft.

De openbare meening eischt met recht en reden een vermindering der lasten die maar al te zwaar wegen op de schouders der rechts-onderhoorigen.

De wetgever beweert slechts voor doel gehad te hebben «een vereenvoudiging» te verwezenlijken «in de inning van de belasting op de gerechtelijke akten, mits nochtans aan de Schatkist de middelen te behouden die zij thans uit deze akten trekt». (Zie verslag aan den Koning).

Ware deze bedoeling of bewering rechtzinnig geweest, dan hadden wij ons gewis moeten verheugen over gerechtelijke innovaties. Doch in werkelijkheid ging de vereenvoudiging in de inning der fiscale rechten die de rechtzoekenden moeten betalen om hun rechten te doen gelden, samen met een al te groote *verhooging* van het bedrag dezer belasting.

Deze verhooging immers, werd verwezenlijkt door de inhuldiging van het nieuw stelsel, waarbij alle akten der rechters die behooren 't zij tot de oneigenlijke 't zij tot de eigenlijke rechtsmacht, zoowel in burgerlijke- en handelszaken als in strafzaken, wat de burgerlijke partij betreft, voortaan onderhevig zijn aan de *registratie op de minuut*, uitsluitend. Indien de uitgiften voortaan geen aanleiding meer geven tot registratierechten, maar alleenlijk tot zegel- en griffierechten, kan deze vermindering nochtans

niet opwegen tegen de groote vermeerdering spruitende uit de inning van rechten op *ieder minuut van vonnis, of arrest en op ieder akte van een rechter*.

Thans, met dit nieuw stelsel, wordt er geheven, 't zij een evenredig recht van 2 % op ieder vonnis of arrest houdende eindelijke of voorloopige, voornamen of subsidiaire veroordeeling of vereffening van sommen en roerende waarden, 't zij een vast recht van

25 fr. voor het Vredegerecht

50 fr. voor de Rechtbank van eersten aanleg

100 fr. voor het Hof van beroep

400 fr. voor het Verbrekingshof

telkenmale het evenredig recht van 2 % niet geheven wordt.

Zoodus, geen enkele akte, vonnis of arrest ontsnapt nog aan inning van registratierechten. Onder het oud regiem integendeel waren er veel vonnissen, arresten en akten van rechters die slechts op expeditie of in geval van werkelijk gebruik van deze akten moesten geregistreerd worden. Zoo b. v. de vonnissen waarbij een onderhoudspensioen of schadevergoedingen toegekend werden: deze waren onderhevig aan registratierechten op de expeditie, wanneer men er een lichte. Zoo waren de bevelschriften van rechters-commissarissen onderhevig aan registratierechten indien en slechts wanneer men er gebruik moest van maken.

Uit de nieuwe principieën spruit:

1) dat op ieder vonnis, arrest, bevelschrift of akte van rechter 't zij een evenredig recht van 2 %, 't zij een vast recht van 25, 50, 100 of 400 fr. geheven wordt, of men al of niet gebruik make van de beslissing of akte.

Het weze terloops gezegd dat, zooals vroeger, de uitspraken die tot titel strekken van een overeenkomst door zich zelf onderhevig aan registratierecht binnen een uitersten termijn en die de belasting niet onderging, vatbaar blijven voor de registratie- en overschrijvingsrechten, waartoe de overeenkomst aanleiding zou gegeven hebben, indien zij het voorwerp van een notarieele akte had uitgemaakt.

2) dat men die rechten betaalt, zoowel wanneer men het geding verliest als wanneer men het wint. Vroeger betaalde men niets op de minuut van een vonnis van afwijzing van den eisch, behalve wanneer het vonnis tot titel eener overeenkomst strekte.

3) dat, in de vonnissen en arresten van onderhoudspensioen en veroordeelingen tot

schadevergoeding — vroeger vrij van registratierecht op de minuut — men thans een evenredig recht van 2 % op de minuut heft, dus vóór alle aanvraag eener uitgifte. Voor de onderhoudspensioenen wordt het procent (2 %) gerekend op basis van *tien jaar toegekend pensioen*. De rechten moeten voorgeschoten worden door den eischer, die nochtans vermoedelijk over geen voldoende geldmiddelen beschikt, vermits hij een onderhoudspensioen aangevraagd heeft. Deze rechten worden verdubbeld in geval van niet-betaling na 20 dagen. Het evenredig recht van 2 % op het bedrag der toegekende schadevergoeding dient ook door den eischer, slachtoffer van het misdrijf, voorgeschoten binnen de 20 dagen der uitspraak.

Voorbeelden :

Op een vonnis der boetstraffelijke rechtbank, houdende veroordeeling van den betichte tot één frank schadevergoeding jegens de burgerlijke partij, betaalt deze laatste 50 fr. voor registratierecht.

Gaat zij in beroep tegen dit vonnis, na beroep vanwege den betichte b. v. en wordt het vonnis a quo bekrachtigd, dan betaalt zij de tweede maal 100 fr. Ongelukkige burgerlijke partij, die, om de terugbetaling dezer kosten te bekomen, dikwijls geen verhaal zal kunnen uitoefenen tegen den veroordeelde ! !

Een ander eigenaardig gevolg van het nieuw fiscaal stelsel is nog het volgende :

Een vonnis de echtscheiding toestaande, kent terzelfdertijd een vergoeding toe ten bedrage van 500 fr. per maand aan eischeres (art. 301 van het burgerlijk wetboek, als herstel van het geleden nadeel). Een recht van fr. 1200.— wordt op de minuut van het vonnis geheven. Kan eischeres deze som niet storten, dan wordt haar de expeditie van het vonnis, noodig tot overschrijving van het vonnis in de registers van den burgerlijken stand, niet afgeleverd. Vroeger kon zij den gerechtelijken bijstand aanvragen om de expeditie te lichten. Nu dat de rechten geheven worden op de minuut van het vonnis, zal deze vraag tot het bureel van gerechtelijken bijstand of tot de rechtbank moeten gedaan worden vóór de uitspraak. En, indien het bureel, of de rechtbank, zooals het maar al te dikwijls geschiedt, de vraag verwerpt, om reden van zoogezegde voldoende inkomsten, dan moet eischeres, ofwel aan de overschrijving der toegestane echtscheiding verzaken ofwel het grootste gebrek lijden om de rechten, verdub-

beld na twintig dagen, te kunnen kwijten en de expeditie te bekomen.

Men zal ons misschien het volgende tegenwerpen :

1) dat thans de uitgiften zoo duur niet kosten als vroeger (slechts de zegel- en griffierechten).

Wij antwoorden hierop dat het getal gelichte uitgiften van vonnissen van verre niet overeenstemt met het getal gevelde vonnissen en verleende bevelschriften en akten van rechters. Inzake schadevergoedingen wegens ongeval was vroeger het getal gelichte uitgiften betrekkelijk klein, daar de verzekeringsmaatschappijen heel dikwijls na vonnis, onmiddellijk afrekenden met het slachtoffer zonder gedwongen tenuitvoerlegging. Alleen het aantekenen van beroep gaf aanleiding tot het lichten van expeditie.

Thans slaat de Schatkist munt, bij elken slag, mag men zeggen, t. t. z. bij ieder akte van rechtspleging, — op *de minuut*. En hoeveel akten van rechters worden er niet vereischt in proceduren zooals rangregeling, inschrijving van valsheid, onderzoek naar de echtheid van geschriften, enz.

2) dat vroeger reeds de bevelschriften aanleiding gaven tot heffing van registratierechten. Wij antwoorden hierop eerstens dat de akten slechts *in geval van gebruik* moesten geregistreerd worden, en tweedens dat het recht meestal slechts 30 fr. bedroeg.

HERVORMINGEN

De volgende hervormingen zouden minstens moeten gebracht worden aan het nieuw fiscaal stelsel :

1) afschaffing van het evenredig recht van 2 % op de minuut van vonnissen en arresten waarbij *onderhoudspensioen of schadevergoeding* toegekend wordt en heffing van hetzelfde recht op de uitgiften dezer vonnissen en arresten.

2) afschaffing van het vast recht van 25, 50 frank enz., op de *voorbereidende- en tusschen-vonnissen* en arresten en in 't algemeen op alle beslissingen die het geschil niet uiteindelijk beslechten. Alleen het eindvonnis zou aanleiding geven tot inning van het evenredig of vast recht.

3) de vonnissen en arresten van *afwijzing* zouden moeten vrij zijn van alle registratierecht, voor zooveel zij niet tot titel strekken

eener overeenkomst die zelf onderworpen was aan rechten welke niet geïnd werden.

4) Wat betreft de *verstekvonnissen*: de betaling der evenredige of vaste rechten zou dienen geschorst tot wanneer de vonnissen kracht van gewijsde zouden verworven hebben, of nog tot wanneer zij uitgevoerd zijn. Intusschen zou het recht «in debet» zooals in geval van Pro-Deo, geheven worden. Boeten en straffen zouden moeten voorzien worden, in geval van vastgesteld bedrog. Zie in dezen zin de zeer interessante studie van Mter *Moxhon*, pleitbezorger te Namen in zijn boekje «A quoi servent les avoués?» (1).

5) Wat betreft de *bevelschriften* en in het algemeen alle *akten van rechters*.

Zij zouden aan het vast recht onderhevig zijn, alleenlijk in geval van werkelijk gebruik (en niet zooals thans, vanaf de onderteekening door den magistraat).

Zoo b. v. voor de rechtbanken van eersten aanleg, zou een bevelschrift waarbij de rechter commissaris dag, uur en plaats bepaalt om tot een bevolen getuigenverhoor over te gaan, de betaling van het vast recht slechts dan rechtvaardigen, wanneer het getuigenverhoor werkelijk gehouden wordt; idem het bevelschrift waarbij toelating wordt verleend om een eisch tot scheiding van tafel en bed in te stellen zou slechts moeten geregistreerd worden wanneer men de tegenpartij tot de poging tot verzoening dagvaardt, en niet vroeger. Idem het bevelschrift waarbij de eisch tot scheiding van goederen toegelaten wordt: wanneer men te dien einde dagvaardt, enz...

De inning van een registratierecht kan immers alleenlijk een voldoende rechtvaardiging vinden, in den dienst welken het gerecht werkelijk bewijst, en alleen in die mate; bijgevolg door gebruik van het bevelschrift of de akte van den rechter, en niet vroeger.

Indien om de eene of andere reden de akte niet moet gebruikt worden (b. v. in geval van afstand van de rechtsoverdracht) waarom moet men de belasting door den rechtsonderhoorige toch doen betalen?

b) DE KWALITEITEN

Het brandend vraagstuk van het behoud van het pleitbezorgersambt buitengesloten, hoe dikwijls wordt het Koninklijk Besluit van 24 De-

cember 1935 door advokaten en pleitbezorgers niet verwenscht, telkens na vonnis of arrest hun bundel teruggegeven wordt, beroofd van de voornaamste processtukken, dagvaarding, en besluiten?

Dit is ongetwijfeld een eerste nadeel van den toestand geschapen door de afschaffing der kwaliteiten, die een volledige historische samenvatting der proceduur uitmaakten: het wegnemen uit het dossier van de oorspronkelijke processtukken.

De afschaffing der kwaliteiten heeft de neerlegging onder de minuten, ter griffie, van deze oorspronkelijke stukken noodzakelijk gemaakt. Indien de korte samenvatting der rechtspleging in de expedities afgeschaft wordt, is men toch immers verplicht de akten der rechtspleging ter inzage te bewaren. Van daar de neerlegging ter griffie van al deze akten.

Wanneer nu advokaat of pleitbezorger wenscht of verplicht is kennis te nemen van deze achtergehoudene stukken, moet hij, uitgiffen of gelijkluidend-verklaarde afschriften ervan lichten. Vertraging en vermeerdering der kosten zijn de rechtstreeksche gevolgen van dit onpractisch stelsel. Deze achterhouding der processtukken is daarbij onrechtmatig: is pleitbezorger of advokaat van die stukken niet eigenaar geworden om ze duur genoeg betaald te hebben?

Na uitspraak van elk tusschenvonnis, waarbij een getuigenverhoor bevolen wordt, worden dagvaarding en besluiten achtergehouden ter griffie. En later wanneer deze onderzoeksmaatregel vervuld werd en de rechtbank tot het uitspreken van een eindvonnis moet overgaan, is men thans telkenmale verplicht gelijkluidend-verklarende afschriften te bestellen van de processtukken, om deze bij het dossier te voegen.

Ten tweede: de uitgiffen van vonnissen zonder de kwaliteiten bevatten thans noch het voorwerp van den eisch, noch de voorgebrachte verweermiddelen en ingeroepen excepties, noch de melding van de inleidende dagvaarding. Het vonnis, na de aanduiding der gedingvoerende partijen en hun pleitbezorgers, neemt onmiddellijk aanvang zonder de minste inleiding, die nochtans onontbeerlijk is tot de goede bevatelijkheid van het geding. Van daar twijfel en onzekerheid die alleen verdwijnen na lezing der achtergehoudene stukken, dagvaarding en besluiten, 't zij ter griffie, 't zij op afschrift.

(1) Imprimerie Gembloux Duculot.

Hetgeen geschiedt voor de koop handelsrecht-banken, waar er in 't algemeen verwarring en wanorde heerscht (cfr. de meening hieromtrent van Mter Hennebicq) bewijst op de meest afdoende wijze dat de voornaamste bestanddeelen van het rechtsgeding, 't zij in de minuut, 't zij in alle geval in de uitgiften, op bestendige wijze dienen vastgesteld.

Hervormingen :

Ofwel : moet men de kwaliteiten, door de pleitbezorgers opgesteld, en ten onrechte afgeschaft, weder invoeren.

Ofwel : moet men voortaan eischen dat de minuut van elk vonnis of arrest inhoude :

- 1) den datum der dagvaarding met aanduiding van den deurwaarder;
- 2) voornamelijk, het voorwerp van den eisch — (overschrijving van het beslissend gedeelte van de dagvaarding);
- 3) den datum van inleiding der zaak en desgevallend den datum der pleidooien;

4) het beschikkend gedeelte (of slotsom) der genomen conclusien hetgeen de wederinvoering der kwaliteiten zou beduiden, met het verschil nochtans dat deze voortaan door de griffiers zouden opgesteld en in de minuut ingelascht worden.

In beide gevallen zouden de stukken der rechtspleging in de bundels kunnen behouden blijven, tot groot genoegen der pleitende partijen.

Deze hervorming maakt, ons inziens, een der bijzonderste desiderata uit, niet alleen vanwege de pleitbezorgers, maar ook vanwege de advocaten, die over al de stukken der rechtspleging zouden blijven beschikken.

Deze hervorming zou eindelijk de rechtsonderhoorigen zelve ten goede komen, daar zij een vermindering der gerechtskosten zou te weegbrengen.

André RODENBACH

1er pleitbezorger
GENT

RECHTSPRAAK

Nr 34.

HOF VAN VERBREKING

16 Juni 1936.

Voorzitter : M. Soenen.

Raadsheeren : MM. Limbourg, Louveau, Wouters, Istaas,
De Wilde en Fontaine.
Adv. Gen. : M. Cornil.

I. STRAFWET. — INTERPRETATIE. — BEDOELING VAN DEN WETGEVER DOORSLAGGEVEND.
II. SOCIALE WETGEVING. — WET VAN 14 JULI 1930. — VERPLICHT VERZEKERING TEGEN OUDERDOM EN VROEGTIJDIGEN DOOD. — MEIDEN EN WERKVROUWEN. — TOEPASSELIJK.

I. Alle wetten, ook de strafwetten, moeten naar den wil van den wetgever worden uitgelegd. De tekst van de wet dient naar haren geest uitgelegd.

II. Uit de voorbereidende werken van de wet van 1924, houdende invoering der verplichte verzekering der arbeiders tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom of vroegtijdigen dood, blijkt dat deze wet niet alleen de nijverheidsarbeiders beoogde, maar ook de handelsarbeiders, de landarbeiders en de loonarbeiders.

In 1930 oordeelde de wetgever het noodig deze wet te herzien en aan te vullen, rekening houdende met de veranderingen op economisch gebied. Nooit heeft de wetgever het inzicht doen kennen de draagwijdte der wet te verminderen, of van hare toepassing andere klassen van personen te ontslaan dan deze wier verzekering door andere wetsbepalingen is voorzien. Het inzicht van den wetgever was veeleer het gebied der wet uit te breiden.

Artikel 1 der wet van 1930 bedoelt weliswaar alleen de handarbeiders werkzaam bij een werkgever en aan een ondernemingszetel gehecht, wat niet toepasselijk

schijnt te zijn op huishoudelijke werkzaamheden. De tekst van de wet moet echter naar haren geest uitgelegd worden. Hieruit volgt dat artikel 1 primo, der wet van 14 Juli 1930, dient uitgelegd te worden als toepasselijk zijnde op al de handenarbeiders, uitgezonderd deze in alinea twee en artikel 2 aangeduid, die in dienst zijn bij een werkgever, mits een loon, door dezen laatsten hetzij in geld, hetzij in spijsen, hetzij ten deele in geld en ten deele in spijsen te betalen.

De wet van 14 Juli 1930 is dus ook toepasselijk op dienstpersoneel in huishoudelijken dienst.

O. M. t/ De Plus.

Gehoord raadsheer Limbourg, in zijn verslag, en op de besluitselen van den heer Cornil, advocaat-generaal;

Omtrent het eenig middel van Cassatie: schending van artikel 1, 2 en 64 der wet van 14 Juli 1930, dragende herziening der wet van 10 December 1924, gewijzigd door deze van 20 Juli 1927, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van den ouderdom en den vroegen dood, en van de Kon. Besluiten van 15, 19 en 20 Mei 1931, genomen in uitvoering van voornoemde wet, door dat het bestreden vonnis den verweerder in Cassatie, die aangeklaagd was van overtreding van artikel 64 der voornoemde wet van 14 Juli 1930, vrijgesproken heeft om reden dat de ingeroepen wetsbepaling van strikte interpretatie is, de wet van 14 Juli 1930, zijnde van strafrechterlijken aard, en dat, anderszins, Koninklijke Besluiten de leemten der wetten niet mogen aanvullen, dan wanneer de tekst van artikel een der wet van 14 Juli 1930, in de alge-

meene bewoordingen is opgesteld en al de handarbeiders betreft, en dat de Koninklijke Besluiten van 15, 19 en 20 Mei 1931, nauwkeurig bepalen, dat zij zich uitstrekken tot de arbeiders van beider kunne, die gewoonlijk voortdurend of onregelmatig, onder het gezag, de leiding en de waakzaamheid van een bedrijfshoofd of werkgever, en in diens woning werken, mits een loon door hem geheel of gedeeltelijk in natuur te betalen, wat het geval is voor de loonarbeiders of daglooners;

Overwegende dat alle wetten, zelfs de strafwetten, naar den wil van den wetgever dienen uitgelegd;

Overwegende dat, in België, sedert 1850, de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegen dood, het voorwerp is geweest van verschillende wetten;

Dat na de lijfrentkas te hebben gesticht en in beginsel de vrije verzekering der arbeiders te hebben ingericht, door de wetten van 8 Mei 1850 en 10 Mei 1900 de wetgever in 1924, de verplichtende verzekering van deze laatsten heeft ingesteld, mits de bijdragen van den verzekerde, zijn werkgever en den Staat;

Dat uit de voorbereidende werkzaamheden van voornoemde wet blijkt dat deze niet alleen de nijverheidsarbeiders beoogde, maar ook de handels- en landarbeiders, alsook de loonarbeiders;

Dat zij overigens in haar eerste artikel aanstipt dat de verzekering verplichtend is voor al de arbeiders van beider kunne, gebezigd voor rekening van een werkgever en wier jaarlijksch loon 12.000 frank niet te boven gaat;

Overwegende dat, in 1930, de wetgever noodzakelijk achtte, deze wetgeving te herzien en aan te vullen, rekening houdende, namelijk, met de veranderingen, op economisch gebied, maar dat nooit de wetgever het inzicht heeft verkondigd de draagwijdte van de wet te verminderen, of van hare toepassing ander klassen van personen uit te sluiten, dan deze wier verzekering door andere wetsbepalingen is voorzien, en die in het bijzonder, door artikel 2 der wet van 1930, worden aangeduid dat, integendeel het verslag der Commissie voor de Kamer in het licht stelt dat voortaan : al de handarbeiders van beider kunne, in België of in den vreemde ten dienste van een in België gevestigden werkgever werkzaam, aan de wet onderworpen zijn, welke ook het bedrag van hun jaarlijksch loon weze;

Dat deze laatste zinsnede het inzicht van den wetgever doet uitschijnen, het gebied der wet uit te breiden;

Overwegende dat, weliswaar, artikel één der wet van 14 Juli 1930, de handarbeiders werkzaam bij een werkgever en aan een ondernemingszetel gehecht bedoelt, wat schijnt niet toepasselijk te zijn op huishoudelijke werkzaamheden en dat anderzijds, de rekentabellen der stortingen en bijdragen vastgesteld zijn, krachtens artikel drie, op basis der loonen per 14, 10 of 8 dagen uitgekeerd, hetgeen het geval niet is voor de loonarbeiders of daglooners wier loon gewoonlijk per maand of per dag, en voor een deel in natuur wordt betaald;

Maar dat de tekst der wet naar haren geest dient

uitgelegd, en dat anderzijds, voormeld artikel 3, het staatsbestuur machtigt om bijzondere rekentabellen in te stellen voor handarbeiders aan wie, om reden van bijzondere wijze, aangenomen voor de betaling der loonen, de sommen in de eerste rekentabellen vermeld, niet toepasselijk zijn;

Dat de Koninklijke Besluiten van 15, 19 en 20 Mei 1931, in dezen toestand hebben voorzien;

Overwegende dat, uit deze beschouwingen vloeit dat artikel een, primo, wet 14 Juli 1930, dient uitgelegd als toepasselijk zijnde op al de handarbeiders, buiten deze in alinea 2 en artikel 2 aangeduid, die, in dienst zijn bij een werkgever, mits een loon door dezen laatsten, hetzij in geld, hetzij in spijzen, hetzij ten deele in geld en ten deele in spijzen, te betalen;

En dat het, bijgevolg, de loonarbeiders en daglooners beoogt en dat, door te weigeren, van in zaak toepassing te doen van deze wetsbepaling en der andere wetsbepalingen, in het middel ingeroepen, het bestreden vonnis die bepalingen heeft geschonden.

Om deze beweegredenen:

Verbreekt het aangegeven vonnis;

Beveelt dat tegenwoordig arrest op de registers der rechtbank van eersten aanleg, van Gent, zal overgeschreven worden en dat melding ervan op den rand van het vernietigde vonnis zal gedaan worden;

Verwijst den verweerder in de kosten;

Verzendt de zaak naar de rechtbank van eersten aanleg, te Brugge, zetelende als rechter in hooger beroep, van politiezaken.

NOTA. — Dit arrest beslist over een vonnis uitgesproken door de Correctionele Rechtbank te Gent, zetelende in beroep, (R. W. 5e jaargang, kol. 1106, waar ook het vonnis van den Politie-rechter van Brugge is afgedrukt).

Het is niet zonder belang de interpretatie-methode waarvan het Hof uitgaat bij het vellen van bovenstaande beslissing te vergelijken met diegene die werd aangekleefd bij het opstellen van het arrest van October 1936 betreffende artikel 23 van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken.

H. J.

Nr 35.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

10e Kamer. — 9 October 1936.

Voorzitter : M. de Lichtervelde.

Raadsheeren : MM. Van Laethem en De Beus.

Adv. Gen. : M. Van Durme.

Pleiters : Mrs Melis en Rouwens.

I. STRAFVORDERING. — RAADKAMER. — BESLISSINGEN NIET ONDERWORPEN AAN HET TOEZICHT DER EIGENLIJKE STRAFRECHTBANKEN.

II. UNIFORM-VERBOD. — OMSCHRIJVING DER STRAFBARE FEITEN.

I. De wet kent aan de «vonnis-gerechten» de macht niet toe uitspraak te doen over de wettelijkheid van beslissingen genomen door de onderzoeks-rechtsmachten; de beschikking tot verwijzing maakt de zaak aanhangig bij den rechter die ten gronde zal moeten beslissen en bindt dezen rechter zoolang ze niet vernietigd is geworden door het Hof van Verbreking

dat alleen bevoegd is om te onderzoeken of de beschikking met de wet overeenstemt.

II. De omstandigheden dat verscheidene personen deel uitmaken van een «militie», gekleed in een voor allen eenvoudige kledij (hemd en das van bepaalde kleur, rijbroek en laarzen), tot doel hebbend de partijleiders te beschermen tegen politieke tegenstrevers door het zich opstellen in «slagorde» of door het vormen van een «ketting», terwijl nochtans de Rijkswacht aanwezig was om de orde te handhaven, volstaan om de overtreding van de wet op het uniformverbod vast te stellen.

O. M. t/ Pachet en anderen.

Aangezien betichten aanvoeren, dat de eerste rechters zich onbevoegd moesten verklaren omdat de beschikking door de raadkamer verleend tot verwijzing naar de correctionele rechtbank onwettig zou zijn, vermits betichten slechts op 12 November 1935 werden verzonden, en waarbij zij geroepen werden om op 12 November 1935, te 8 ½ uur 's voormiddags, voor de raadkamer te verschijnen;

Aangezien de wet aan de vonnis-gerechten niet de macht toekent uitspraak te doen over de wettelijkheid van de beslissingen die door de onderzoeksrechter worden genomen, dat de beschikkingen tot verwijzing de zaak aanhangig maken bij den rechter die ten gronde zal moeten beslissen en dezen rechter verbinden zoolang zij niet vernietigd werden door het Hof van Verbreking dat alleen bevoegd is om te onderzoeken of zij met de wet overeenstemmen. (Verbreking 5 April 1921, Pas. 1921, I. 305; id. 29 October 1923, Pas. 1924, II. 9; 23 Juni 1924, Pas. 1924 I. 422);

Aangezien het dus met reden is dat de eerste rechters de zaak ten gronde behandeld hebben;

Aangezien het uit de stukken van den bundel en uit het zittingsblad van 24 April 1936 blijkt dat betichten samen en in groep met andere leden van de Vereniging «Verdinaso» een vergadering bijwoonden waar genaamde Jules Declercq het woord moest voeren, dat zij daar een uniform droegen, bestaande uit donker groen hemd, zwarte das, rijbroek, laarzen, dat zij deel uitmaken van de zoogenaemde «Dinasos» militanten-orde; dat de rol van deze «militanten» was, volgens verklaringen afgelegd voor de onderzoeksrechter, «te zorgen dat de vergadering ongestoord kan doorgaan» de leiders tegen mogelijke «aanvallen van de ligamannen te beschermen»; dat betichten zich tegen hun tegensprekers de «Ligamannen» in slagorde vormen, of «een ketting vormden om de «Ligamannen» tegen te houden», dat dit alles gebeurde ondanks het feit dat er rijkswachten in de zaal waren die, voor de meeting, aan den leider van de Verdinaso's, Jules Declercq, welke het woord zou voeren, hun aanwezigheid bekend maakten, en met hem tien minuten lang hadden gesproken (P. V. Rijkswacht van 20 Augustus 1935);

Aangezien uit die gezamenlijke omstandigheden blijkt dat de betichten deel uitmaken van een organisatie en dat bovendien hun oogmerk was om zich, zooals ter zake geschied is, met de actie van de

politie in te laten of in haar plaats op te treden, dat zoodanig feit strafbaar is gesteld;

Aangezien de feiten, ten laste van betichten gelegd, bewezen zijn gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan, en de eerste rechters de strafwet behoorlijk hebben toegepast;

Om deze beweegredenen:

Het Hof,

Beslissende bij verstek tegenover 2de betichte en op tegenspraak voor de andere betichten;

Art. 24 wet 15-5-35, wet 27-7-71, art. 2, 3, 4, 5;

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook artikel 211, 186 van het strafvorderingswetboek aangeduid ter zitting door den heer Voorzitter;

Ontvangt het beroep;

Bevestigt het bestreden vonnis en verwijst de betichten hoofdelijk tot de beroepskosten beloopende in het geheel 301 frank 96 centiemen.

Zegt de gerechtskosten eischbaar bij lijfswang tegenover ieder der betichten en bepaald den duur hiervan op acht dagen tegenover elk betichte, behalve Olyslager, minderjarige.

Nr 36.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

1ste Kamer. — 23 Juni 1936.

Voorzitter: Baron W. de Crombrugghe de Looringhe.

Rechters: MM. de Walque en Axters.

Pl.: Mr De Vestele.

ERFENISRECHT. — BESCHIKBAAR GEDEELTE. — RECHT VAN OVERNAME TEGEN SCHATTINGSPRIJS. — GIFT.

Een akte waarbij aan iemand machtiging wordt verleend om alle roerende en onroerende goederen aan schattingsprijs over te nemen, is niet een eenzijdig aanbod van koop doch wel een gift;

Indien het beschikbaar gedeelte van de erfenis reeds tevoren weggegeven was, dient deze machtiging tot overname te vervallen.

Devos t/ Kinderen Devos.

Gezien de dagvaardingen voor deze rechtbank van 15 en 20 November 1935 op zegels van drie frank en geboekt;

Gezien de andere gedingstukken en artikelen 2, 36 en 64 der wet van 15 Juni 1935;

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Overwegende dat aanlegger de vereffening en verdeling vraagt van de gemeenschap bestaan hebbende tusschen hem en zijne echtgenoot vrouw Stephanie Kyndt, alsook van de nalatenschap van deze laatste, mits toepassing van de gifte van voornoemde overledene bij akte van notaris De Puydt te Ghistel op 1 October 1902 gedaan, alle roerende of onroerende goederen van de gemeenschap en nalatenschap over te nemen op schatting van deskundigen;

Overwegende dat verweerders na aanvankelijk den wensch te hebben uitgedrukt in onverdeelheid te

blijven, de geldigheid van voormelde vrijgevigheid betwisten op grond dat het beschikbaar gedeelte der nalatenschap reeds uitgeput was door voorafgaande begiftigingen en dus geene nieuwe gifte, zelfs niet van het recht van overname, meer mogelijk was, boven het beschikbaar deel;

Overwegende dat aanlegger zich tegen deze zienswijze verzet onder meer omdat het bestreden recht geen vrijgevigheid is maar een eenzijdig aanbod van verkoop;

Overwegende dat het toekennen van het recht de goederen eener erfenis over te nemen op schatting door deskundigen wel eene vrijgevigheid is; dat ongetwijfeld ten hoofde van den schenker het «animus donandi» aanwezig was; dat in ruil van deze rechtsverkrijging de begiftigde geene de minste tegenprestatie leveren moet; dat deze rechtsverkrijging ten overstaan der erfgenamen een volstrekt vrije verkaveling der goederen en het mogelijk voordeel eener openbare verkoop uitsluit; dat bij ontbinding van hun huwelijk vóór hun afsterven niemand den echtgenooten het recht zou ontzeggen deze begiftiging te herroepen wat bij een aangenomen eenzijdige belofte van verkoop onmogelijk ware; dat daarenboven de onbepaaldheid van het voorwerp maar vooral van den prijs beter past bij de gifte dan bij de eenzijdige belofte van verkoop (Gent, 13 Februari 1907, Pas. 1909, III, 5);

Overwegende dat deze gifte van het recht van overname het beschikbare gedeelte overtreft; maar dat het gansche beschikbare gedeelte bij zelfde akte van 1 October 1902 door de overleden als schenking onder levenden aan den aanlegger was toegestaan: dat dientengevolge deze schenking gezien er uit het huwelijk kinderen zijn gesproten tot het beschikbaar gedeelte dient teruggebracht en dus het recht van overname van aanlegger vervalt;

Overwegende dat bij deze beslissende vaststelling het overbodig is de bijkomende bewijsgronden van aanlegger te onderzoeken;

Overwegende dat niemand gehouden is in onverdeeldheid te blijven;

Om deze redenen:

De Rechtbank alle andere beslitselen verwerpende bemachtigt de vrouwen Maria Devis en Rachel Devos om in rechte te treden en zegt voor recht dat het recht van overname aan aanlegger bij akte van notaris De Puydt te Gistel van 1 October 1902 toegestaan, vervalt als het beschikbaar deel der nalatenschap van wijlen vrouw Stephanie Kyndt overtreffende;

Beveelt dat er door het ambt van meester Van de Walle, notaris te Oudenburg, ambtshalve aangeesteld, zal overgegaan worden tot de volle vereffening en verdeeling van bovengemelde gemeen- en nalatenschap;

Zegt dat er tot gemelde bewerkingen zal overgegaan worden op alle dagen, uren en plaatsen door voornoemden notaris te bepalen en dit zoowel in aanwezigheid als in afwezigheid der behoorlijk geroepen partijen;

Stelt aan als rechter kommissaris voor het geval

zijne tusschenkomst zoude noodig zijn den heer Axters;

Benoemt als tweeden notaris meester Serruys te Oostende om desnoods de afwezige en verstekmakende of tegenstrevende partijen te vertegenwoordigen om in hunne plaats alle noodige akten en processen-verbaal te teekenen; van de koopers en van alle andere de verkoopprijzen kosten en aanhoorigheden te ontvangen en kwittantie van te geven met subrogatie, alle gebruik te maken van de gelden; te verzaken aan alle rechten van privilegiën, hypotheken en alle vernietigende rechten, handlichting te geven van alle inschrijvingen van ambtswege of alle andere genomen of te nemen van alle oppositiën en overschrijvingen van commandementen; en zegt desgevallend dat de sommen of gelden toekomende aan de afwezige of wederspannige partijen door den werkenden notaris zullen moeten gestort worden ter kas der neerleggingen en bewaargevingen zoodanig dat mits de beteekening hem gedaan van dit vonnis en op het zicht van het ontvangstbewijs afgeleverd door den agent der consignatiekas, de heer hypotheekbewaarder zich zal mogen ontslagen achten der verplichting van ambtshalve eene inschrijving te nemen op de onroerende goederen afhangende van voormelde gemeen- en nalatenschap;

Beveelt dat de kosten zullen betaald en voorafgenomen worden op de massa als kosten van vereffening en verdeeling behalve deze van betwisting die ten laste zullen zijn der verliezende partij;

Vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande tegenstel of beroep en zonder borg.

Nr 37.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE TURNHOUT

3 October 1936.

Voorzitter : M. van den hove d'Ertenrijck.

Openbaar Ministerie : M. Van Aert.

Pleiters : Mrs Schuermans en Raedts.

BURGERLIJKE PARTIJ. — BEROEPSVEREENIGING. — ZEDELIJKE SCHADE GELEDEN DOOR VEREENIGING OF HARE LEDEN.

Een beroepsvereniging bezit het recht zich als burgerlijke partij aan te stellen voor de materiele en voor de zedelijke schade die zijzelf of sommige van hare leden zouden ondergaan hebben met betrekking tot de belangen die het doel van de stichting der vereeniging uitmaken.

O. M. en St Hubert Club t/ M.

Gehoord de getuigen in hunne verklaringen ter openbare zitting van 26 September j.l. en gezien de aanstelling in zelfde zitting van de beroepsvereniging «De Sint Hubert-Club van België» als burgerlijke partij;

Gezien het verzet vanwege den betichte tegen de ontvankelijkheid van deze aanstelling;

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten desaangaande, alsmede het O. M. in zijn advies;

Aangezien voor de beoordeeling van de ontvan-

kelijkheid van de burgerlijke partij, er dient onderzocht te worden of het misdrijf van aard is eene rechtstreeksche schade te berokkenen aan de vereeniging of aan hare leden;

Aangezien betichte vervolgd wordt om jagende bevonden te zijn geweest zonder jachtverlof, wettelijke bepaling in art. 14 der wet van 23 Februari 1882 op de jacht voorkomende en die voor doel heeft, zooals trouwens de andere bepalingen van deze wet, eenerzijds de inkomsten van den Staat te vermeerderen en anderzijds het aantal jagers te beperken en de overmatige vernieling van het wild en de wildstrooperij te keer te gaan;

Aangezien de burgerlijke partij en meteen de leden, deeltmakend van die vereeniging, er ontegensprekelijk belang bij hebben dat voormelde wetsbepaling stipt worde opgevolgd, daar het jagen zonder jachtverlof de vernieling van het wild en de wildstrooperij in de hand werkt en 't aantal jagers vermeerdert, hetgeen onbetwistbaar nadeelig is voor de jagers, die regelmatig het recht tot jagen bekomen hebben door het betalen van het jachtverlof;

Aangezien de burgerlijke partij eene beroepsvereeniging is welk als dusdanig het recht bezit van zich als burgerlijke partij aan te stellen voor de materiele — zoo niet zedelijke — schade welke zij of sommige van hare leden zouden ondergaan hebben in de belangen voor dewelke deze vereeniging is gesticht (zie eensluitende rechtspraak inzake aanstelling van S. Hubert-Club als b. p., Verbr. 29 April 1912, Pas. I, 228; Verbr. 9 Juli 1928, Pas. I 227; Ber. Gent 6 Maart 1912, Pas. II p. 164; Ber. Brussel 13 Februari 1921, J. Trib. 255).

Aangezien zelfs in de veronderstelling dat de betichte geen wild zou geschoten hebben en zich enkel plichtig gemaakt heeft aan eene overtreding op de jachtwet, deze overtreding rechtstreeks eene zedelijke heeft berokkend aan de vereeniging en aan hare leden, vermits zij er belang bij hebben dat de jachtwet in al hare bepalingen stipt zou opgevolgd worden om de vernieling van het wild en de wildstrooperij te beletten;

Om deze redenen:

De Rechtbank, vonnissende op tegenspraak, verklaart de aanstelling van de St Hubert-Club als burgerlijke partij in zake ontvankelijk en beveelt de voortzetting van de behandeling der zaak. Voorbehoudt de kosten.

Nr 38.

KOOPHANDELSRECHTBANK VAN ANTWERPEN

11e Kamer. — 10 Juli 1936.

Ref.: Mr Verbraken.

Pleiters: Mrs. Van Lil, Bouchery, loco Delwaide.

VERJARING. — ART. 194 DER SAMENGESCHAKELDE WETTEN OP DE HANDELSVENNOOTSCHAPPEN. — STUITING DER VERJARING. — SCHRAPPING VAN AMBTSWEGE.

I. *Krachtens art. 194 der samengeschatelde wetten op de handelsvennootschappen betreffende het oproepen van kapitaalsaandeelen eener vennootschap begint de*

5-jarige termijn van verjaring te loopen vanaf den dag der bekendmaking in het Staatsblad der ontbinding der vennootschap.

II. *Deze korte verjaring is aan het gemeen recht onderworpen voor wat betreft de stuiting.*

III. *Een ingestelde instantie belet den loop der verjaring zonder dat de termijn der verjaring of den duurtijd der instantie in aanmerking komen behoudens in de gevallen voorzien door art. 2247 van het B. W.*

IV. *De schrapping eener zaak van ambtswege is een maatregel van inwendige orde, waardoor de ingeleide vordering niet te niet is gegaan en derhalve haar onderbrekend uitwerksel behouden heeft.*

Middenstandsbank t/ De Cante.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 16 April 1929, en het geregistreerd exploit van herdagingen 23 Mei 1936, strekkend tot betaling van 4.338,99 frank. bedrag van opgeroepen stortingen op verweerders deelneming in aanlegsters kapitaal, onder aftrok van eene afkorting van 200 frank sedert voormelde dagvaarding betaald;

Aangezien verweerder ter zitting van 18 April 1929 zijne schuld erkend heeft, doch nu de sedertdien volgens hem ingetreden verjaring inroept;

Aangezien ingevolge artikel 194 der samengeschatelde wetten op de handelsvennootschappen de verjaring met 5 jaar van verweerders schuld ingang genomen heeft met 18 Januari 1928, datum der bekendmaking in het Staatsblad van aanlegsters ontbinding;

Dat zij echter aan het gemeene recht onderworpen zijnde ten opzichte der onderbreking (Fredericq, Belgisch Handelsrecht, II, n° 1032) op 16 April 1929 ten gevolge van het beteekenen van hooger vermelde dagvaarding onderbroken geweest is;

Aangezien sedertdien geen nieuwe verjaringstermijn aangenomen heeft, vermits de door bedoelde dagvaarding ingestelde instantie slechts door het huidig vonnis einde neemt;

Dat behalve in de gevallen voorzien door artikel 2247 van het Burgerlijk Wetboek waarvan zich in onderhavige zaak geen enkel voorgedaan heeft eene ingestelde instantie den loop der verjaring belet zonder dat de termijn der verjaring of de duurtijd der instantie in aanmerking komen. (Laurens XXXII, n° 162);

Aangezien weliswaar de zaak op 8 Juli 1931 van ambtswege geschrapt geweest is, doch dat zulks slechts een maatregel van inwendige orde zijnde, de instantie daardoor niet te niet gegaan is en bijgevolg haar onderbrekend uitwerksel behouden heeft (P. B. Interruption de prescription, matières civiles, Nr 114), met het gevolg dat ondertusschen elke partij de zaak terug ter zitting mag brengen. (P. B. Roles des Cours et Tribunaux, Nr 78);

Aangezien hier ook uit volgt dat de herdaging betrekking hebbend op ééne voor 15 September 1935 ingeleide zaak, de wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen niet van toepassing is;

Aangezien door verweerder bewezen wordt dat hij niet ééne, maar drie afkortingen van 200 frank elk, te weten op 3 Mei, 7 Juni en 8 Juli 1929 betaald heeft, zoodat de wetsbepalingen op het aan-

rekenen der betalingen in acht genomen, hij op 8 Juli 1929 nog 3.802,71 frank in hoofdsom verschuldigd bleef;

Aangezien niet betwist wordt de intrestvoet zeven per cent bedraagt;

Om deze redenen,

Verklaart de Rechtbank den eisch ontvankelijk en alle meer uitgebreide of tegenstrijdige besluiten afwijzend, verwijst verweerder aan aanlegster te betalen de som van 3.802,71 fr., met de intresten aan zeven per cent 's jaars, vanaf 8 Juli 1929, en de gerechtskosten.

Nr 39.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL te ST NIKLAAS

25 Augustus 1936.

Voorzitter : M. Verschuren.

Rechtters : MM. Verbeke en Behiels.

Referendaris : M. L. Thuysbaert.

Pl. : Mrs Limpens loco : Fredericq en Wildiers.

ONEERLIJKE MEDEDINGING. — VERKOOP BENEDEN VASTGESTELDE PRIJZEN. — SCHADEVERGOEDING.

Een nijveraar, volgens gevestigde rechtspraak, heeft het recht den verkoop zijner producten tegen vastgestelde prijzen op te leggen.

Hij die met kennis van zaken deze opgelegde prijzen niet eerbiedigt, maakt zich plichtig aan oneerlijke mededinging en kan tot betalen van schadevergoeding veroordeeld worden.

Union Margarinère Belge t/ De Wolf.

Aangezien de vraag strekt ten einde : «gedaagde, » zich te zien en hooren verwijzen, voor de redenen » in de dagvaarding uiteengezet, aan de aanlegster » de som van 5000 frank, ten titel van schadevergoeding, te betalen; onder voorbehoud van verhooring gedurende het geding; dit alles bij vonnis » uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle » verhaal en zonder borg, zich verder te hooren » verwijzen tot de kosten des gedingen » ;

Aangezien de aanlegster, tot staving van haren eisch, aanvoert dat verweerder, spijs herhaalde aanmaningen, sinds geruimen tijd, margarine, merk «Solo» verkoopt beneden den vastgestellten prijs ;

Dat verweerder, dusdoende, zich schuldig heeft gemaakt en nog steeds schuldig maakt aan het onrechtmatig misdrijf van oneerlijke mededinging ;

Dat hij, door deze ongeoorloofde handeling, haar schade berokkend heeft en tot vergoeding derzelve gehouden is ;

Aangezien verweerder de aangeklaagde feiten niet ontkent, doch tegenwerpt dat hij noch eenige contractuele-, noch quasi-contractuele verantwoordelijkheid heeft opgelopen ;

Aangezien de rechtsvordering niet steunt op de miskenning door verweerder van een contractuele verplichting en, evenmin, van een quasi-contractuele verplichting, dewelke, buiten alle overeen-

komst, zou ontstaan zijn, maar wel op een foutieve daad van verweerder, waardoor schade veroorzaakt werd aan de aanlegster ;

Aangezien, immers, elke daad, elke nalatigheid of onvoorzichtigheid, waardoor schade wordt veroorzaakt, dengene verplicht door wiens schuld de schade ontstaan is, deze te vergoeden. (B. W. art. 1382-1383) ;

Aangezien de schadelijke daad van verweerder bestaat in het verkopen van margarine «Solo» beneden den vastgestellten prijs ;

Dat, inderdaad, het vaststaat dat de cliënten van de aanlegster tegenover deze de verbintenis aangaan, zoowel voor zich zelf als voor hun afnemers, geen enkel product van de «Union Margarinère Belge» te verkopen of te koop te stellen beneden den prijs door de aanlegster vastgesteld ;

Aangezien verweerder niet ernstig kan beweren dat hij onwetend was van deze verplichting daar hij herhaaldelijk en, namelijk, op 21 April 1936, bij aangetekend schrijven, werd aangemaand den opgelegden prijs te eerbiedigen ;

Aangezien verweerder, alle aanmaningen ten spijt, het bradeeren heeft voortgezet, zooals blijkt uit een deurwaardersvaststelling d.d. 14 Mei 1936 ;

Aangezien het verkopen van «Solo»-margarine beneden den opgelegden prijs slechts mogelijk is voor zooveel verweerder zich deze koopwaar zelf kan aanschaffen beneden den vastgestellten prijs, daar het onredelijk ware te veronderstellen dat verweerder de «Solo-margarine met verlies verkoopt ;

Dat hieruit blijkt dat er tusschen verweerder en deze's leverancier een bedriegelijke verstandhouding bestaat ;

Dat deze meening nog versterkt wordt bij de vaststelling dat verweerder steeds geweigerd heeft zijn leverancier kenbaar te maken ;

Dat de kenbaarmaking, te elfder ure, van den naam van dezen tusschenpersoon in niets de laakbaarheid vermindert van verweerder's handelwijze ;

Aangezien een op heden gevestigde Rechtspraak beslist — hetgeen verweerder, overigens, niet betwist, — dat de aanlegster het recht heeft den verkoop harer producten tegen vastgestelde prijzen op te leggen. (Hand. Seine 28 Mei 1931, J. T. 24 Jan. 1932; Antw. 11 April 1932, P. P. 1934, N° 184, blz. 274) ;

Aangezien verweerder, door het niet-eerbiedigen van den opgelegden prijs, zich schuldig heeft gemaakt aan oneerlijke mededinging, én tegenover den voortbrenger, én tegenover de andere verkoopters, die hun verbintenissen hebben nageleefd ;

Dat verweerder, bovendien, door zijn handelwijze heeft bijgedragen tot de geringschatting van een product, hetwelk de voortbrenger wilde beschermen, met als gevolg dat de winkeliers die, nauwgezet, hun verplichtingen nakwamen wat betreft den voortverkoop aan den vastgestellten prijs, bij gemis aan de normale verdiensten hun door den opgelegden prijs verzekerd, geen noemenswaardig belang meer hadden bij het verkopen van het merk «Solo» en hetzelfde dan ook verwaarloosden om minderwaardige producten van concurrerende firmas te ver-

koopen (Antw. 23 Maart 1936 in zake U. M. B. t/ Maurice Sophie);

Dat, eindelijk, verweerder zijn leverancier daadwerkelijk geholpen heeft en, bij voortduring, medehelpt zich te onttrekken aan zijn contractuele verplichtingen; dat hij, aldus, door medeplichtigheid, een delictueele verantwoordelijkheid heeft opgelopen (Piret, *La Politique des Prix minima*, Ann. de droit et de sciences polit., bl. 113; M. Hoornaert, *La responsabilité du tiers qui participe à la violation de l'oblig. contract.*, P. P. 1934, bl. 356; Luik, 31 Oct. 1908, Jur. Liège, 1909, 42; Antw. 11 April 1932, P. P. 1934, 189; Brussel 19 Mei 1931, P. P. 1934, Nr 187, bl. 273; Ber. Gent 18 Nov. 1931, Rev. Gén. des Ass. 1932, bl. 1047; Bruss. 16 Juli 1931, J. Com. Brux. 1933, bl. 38; Bruss. 17 Febr. 1934, Rev. Gén. Ass. 1622);

Aangezien de eisch, derhalve, ontvankelijk en gegrond is;

Aangezien de door aanlegster geleden schade ex aequo et bono mag geschat worden op 2.000 frank;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle strijdige besluiten verwerpen- de en akte verleend aan verweerder dat hij, na de pleidooien, den naam heeft kenbaar gemaakt van zijn leverancier, verklaart de vraag ontvankelijk en gegrond; veroordeelt verweerder om aan de aanlegster te betalen, ten titel van schadevergoeding, de som van 2.000 frank met de gerechtelijke intresten; verwijst verweerder in de kosten;

Verklaart het onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling.

INGEZONDEN BIJDAGEN

WEGENISVRAAGSTUKKEN

5. DE VOETPADEN

Als men van de voetpaden spreekt, stellen zich onmiddellijk twee vragen, die er in feite maar eene uitmaken, daar de oplossing van de tweede niets anders is dan een gevolg der oplossing gegeven aan de eerste, zoo nauw staan ze verbonden. Wie moet de voetpaden betalen? Wie is verantwoordelijk voor hun onderhoud?

In principie, worden de voetpaden aangelegd, hersteld en onderhouden door de Gemeente en betaald door de Gemeentekas. Inderdaad, zij behooren tot de Wegenis waarover de Gemeente alleen heeft te beslissen en waarvoor de Gemeente allen heeft te zorgen. (Gemeentewet, art. 131 n. 19). Nochtans, hebben de Gemeenten het recht, mits advies van de Bestendige Afvaardiging der Provincie en mits goedkeuring des Konings, bijzondere belastingen te heffen op de eigendommen, die palen aan den openbaren weg, waarvan de voetpaden werden gebouwd, de kasseien gelegd of de rioolering uitgevoerd op kosten der Gemeente. Deze belasting kan beschouwd worden als eene belasting geheven ten titel van terugbetaling der door de Gemeente wegens wegeniswerken uitgegeven gelden en ten laste gelegd van de eigenaars die er voordeel hebben uitgetrokken. Dit is aan de Gemeente toegelaten, want geen enkel wettelijk voorschrift gebiedt haar de kosten der wegeniswerken door de algemeenheid der inwoners te doen betalen. Art. 76

n° 5 der Gemeentewet laat de Gemeenten vrij de wijze vast te stellen waarop de belastingen zullen worden geheven en vrij den grondslag van ieder belasting te bepalen. Aan deze vrijheid bestaat maar eene beperking, het advies en de goedkeuring der overheden, die hooger toezicht op het gemeentelijk beheer uitoefenen. (Cass. 11 December 1869. Pas. 70.I.39. Cass. 7 November 1887. Pas. 88.I. 15. Cass. 16 Maart 1908. Pas. 08.I.126. Wiliquet. *Loi Communale*. bl. 142, n° 621). De gaanpaden beschermen de huizen tegen het binnenstroomen van het water dat van de straat komt; door eene vaste en ondoordringbare laag houden zij de grondvesten vrij van alle doorzippelingen; zij maken, daarenboven, den toegang tot de huizen gemakkelijker en veiliger. Welnu, indien men mag zeggen dat alzoo door het aanleggen van voetpaden door de Gemeente, aan de aanpalende eigendommen eene meerwaarde wordt gegund, mag dan ook gezegd worden dat de door de Gemeente geheven belasting niets anders is dan eene vergoeding, welke den tegenhanger uitmaakt van de meerwaarde door de eigendommen verworven ten gevolge van de door haar uitgevoerde wegeniswerken. Is het, dienvolgens, niet logisch en rechtvaardig deze vergoeding te doen vereffen door de inwoners der straten die werden gekasseid, gerioleerd of waar voetpaden werden aangelegd? (Cass. 11 April 1878. Pas. 78.I.204. Cass. 26 Februari 1880. Pas. 80.I.90. Cass. 22 Maart 1911. Pas. 11.I.182; Bernimolin, *Institutions Communales et Provinciales*, n° 356).

Aan deze belasting kunnen zelfs onderworpen worden de niet gebouwde eigendommen. Er dient geen onderscheid gemaakt. Van het oogenblik dat een eigendom zich tegen de straat bevindt, kan de belasting er op geheven worden. (Cass. 14-3-1889. B. J. 950). Zelfs de Staat is gehouden deze belasting te kwijten; ligt een staatsdomein langsheen de straat, zal de Staat de bijzondere belasting wegens aanleggen van voetpaden moeten betalen zooals een eenvoudig burger. Niemand, immers, mag zich zonder titel verrijken ten nadeele van een ander; welnu, de Staat zou zich verrijken ten nadeele van de Gemeente die de werken heeft uitgevoerd, indien hij de wegenisbelasting waarvan spraak niet hoefde te kwijten. (Cass. 6 December 1888. Pas. 89.I.54; Valerius, *Regies et Concessions Communales*. T. 2. bl. 154, n° 3).

Zulk reglement door de Gemeente getroffen maakt geen inbreuk op de gelijkheid in zake heffen van belasting, daar deze belasting moet worden betaald door alle burgers die zich in dezelfde voorwaarden bevinden. Het volstaat dat deze wegenistaks al de aanpalende eigenaars treffe naar dezelfde maatstaf, in 't algemeen de breedte van den gevel of van het aanpalend goed. Dan kan er ook geen inbreuk bestaan op art. 110 n° 3 der Grondwet. (Marcotty, *Voirie Publique*, n° 211; Giron, *Dict. de Droit Administratif*. Vo. Impôts. bl. 176, n° 7. Cass. 5 November 1906. Pas. 07.I.35). Van het oogenblik af dat deze bijzondere belasting alle burgers in dezelfde voorwaarden treft, mag zij verschillende modaliteiten aannemen, alhoewel de grondslag der belasting onveranderd blijft. In stede ieder jaar eene wegenistaks te heffen wegens uitvoeren van bepaalde werken, kan en mag de Gemeente ook beslissen dat in de nieuwe aangelegde straten en in geval van verlenging of verbreding eener straat, de toelating tot bouwen maar zal gegeven worden op voorwaarde dat de aanpalende eigenaar, die wil bouwen, in de Gemeentekas een bedrag zou storten ten einde te voorzien in de kosten van aanleggen en onderhouden van voetpaden. De Gemeente mag vrij beslissen dat de belasting maar zal verschuldigd zijn wanneer er tegen den openbaren weg wordt gebouwd. (Cass. 8 Juli, 1907. Pas. 07.I.323. Cass. 11 December 1869. Pas. 70.I. 39). Het is, daarenboven, niet vereischt dat deze belasting of voorafgaandelijk gevorderde be-

dragen juist in evenredigheid zouden zijn met de kosten der uitgevoerde werken en de terugbetaling der door de Gemeente voorgeschoten gelden vertegenwoordigen. (Cass. 29 Nov. 1883. Pas. 83.I.374). De Gemeenten mogen ook in plaats van rechtstreeks belasting te eischen wegens kasseien, riooleeren of aanleggen van voetpaden, enz., het herstellen en het onderhouden der voetpaden b.v. ten laste leggen van de aanpalende eigenaars en hen de keuze laten ofwel de werken zelf uit te voeren in overeenstemming met de door de Gemeente gegeven onderrichtingen ofwel de werken door de Gemeente zelf te laten uitvoeren op hunne kosten. Alhoewel vroeger de geldigheid dezer laatste modaliteit heftig werd betwist, wordt heden algemeen aanvaard door Rechtspraak en Rechtsleer dat ze wettelijk is en dat de Gemeenten dit mogen doen. (Cass. 3 October 1873. Pas. 73.I.332. Cass. 4 Januari 1900. B. J. 1900, 481; Marcotty, *Voirie Publique*, n° 211, bl. 254).

We staan hier tegenover eene soort van vergeldingsbelasting, belasting die als kenmerk heeft enkel te treffen degenen die bepaald voordeel trekken uit het uitvoeren van werken door de Gemeente. Zijn vergeldingsbelastingen, de belastingen geheven wegens aanleggen van voetpaden, riooleeren der straat, kasseien van den steenweg, enz. Hier ten gevolge van het karakter van vergeldingsbelasting, stelt zich eene vraag. Het kan gebeuren dat een aanpalend eigenaar die de bijzondere taks op de voetpaden heeft vereffend, zich ziet onteigenen wegens werken van openbaar nut. Heeft die eigenaar niet het recht aan de Gemeente die hem onteigent eene vergoeding te vorderen uit hoofde dezer voetpaden, waarvan hij het genot verliest, alhoewel hij hun aanleggen heeft bekostigd? De vraag is betwist. Zekere rechtbanken hebben bevestigend geantwoord. Andere, in grooter getal, hebben de vraag in den negatieven zin opgelost. Tegen het betalen van vergoeding door de Gemeente wordt wel eens ingebracht dat het in den aard der belasting ligt verschuldigd te zijn zonder vergoeding. Dit is wel waar, b.v. voor de grondbelasting, maar dit is niet waar in het huidig geval. Men mag niet uit het oog verliezen dat het hier geldt eene vergeldingsbelasting. Zij is niet zooals de grondbelasting of de belasting op het inkomen, eene voorafnemings van een deel van het werkelijk of vermoedelijk inkomen. Zij is de terugbetaling van door de Gemeente gepresteerde werken. Het aanpalend goed heeft door deze werken, waarvan de prijs werd betaald, eene meerwaarde verworven. Zou het rechtvaardig zijn deze betaalde meerwaarde aan den onteigening eigenaar te doen verliezen? Bij onteigening dient dan ook door de Gemeente eene vergoeding te dezen titel betaald. (Valerius, *Concessions et Régies Communales*, t. 2. bl. 149 en 154. Contra: Burg. Brussel, 6 Januari 1905. Pas. III. 143).

Wanneer het vraagstuk van het bekostigen der voetpaden is opgelost, wanneer men verder de kwestie onderzoekt, stelt zich onvermijdelijk de vraag wie verantwoordelijk is voor hun onderhoud. Zonder aarzelen dient de Gemeente hiervoor verantwoordelijk verklaard. Het is zij, inderdaad, die voor de Wegenis heeft te zorgen; zij is aansprakelijk voor het gemis aan onderhoud der wegenis waarvan de voetpaden maar eene afdeeling uitmaken. De Rechtspraak hierover staat vast. (Cass. 5 November 1920. Pas. 20.I.193. Cass. 11 Mei 1933. Pas. 33.I.93). Doch, eene moeilijkheid kan oprijzen. Zooals het reeds werd gezegd, kan een gemeentelijk reglement het aanleggen en het onderhouden der voetpaden aan de aanpalende eigenaars opleggen. Volgt hieruit dat een burger, aan zulkdanig reglement onderworpen, verantwoordelijk zou kunnen worden verklaard voor een ongeval aan derde personen veroorzaakt ten gevolge van den slechten toestand van het voetpad?

Rechtspraak en Rechtsleer beantwoorden de vraag ontkennend. (Cass. 18 April 1910. Pas. 10.I.183. Brussel, 3 Februari 1925. Rev. Adm. 1925. 404; Marcotty, *Voirie Publique*, n° 212, bl. 257; Valerius, *Organisation, attributions et responsabilités des Communes*, t. 3. bl. 77). De voetpaden, zegt men, zijn niet alleen aangelegd in het belang van de aanpalende eigendommen; zij worden ook gemaakt met het oog op het gemak van het verkeer en de veiligheid van de voorbijgangers. Te dezen titel zijn ze een deel der wegenis. Het onderhoud der wegenis, betoogt men verder, is uitteraard een daad van bestuurlijken aard, een daad van beheer van het gemeentelijk domein. Het onderhoud verliest dit karakter niet omdat het Gemeentebestuur het onderhoud van het voetpad ten laste legt van den aanpalenden eigenaar. Alzoo handelende doet de Administratie niets anders dan eene belasting heffen, alhoewel zij aan den belastingplichtigen de keuze laat, deze in geld of door het uitvoeren der werken te kwijten. Daarenboven, het feit dat de aanpalende eigenaars krachtens een gemeentelijk besluit te zorgen hebben voor het onderhoud der voetpaden, brengt met zich niet mede dat zij op het voetpad bepaald recht zouden bekomen. Niet het minste recht verwerven ze. Zij mogen aan het voetpad niets doen of niets veranderen dan binnen de perken gesteld door het gemeentelijk besluit en dan nog, mogen zij maar de hand aan het werk zetten op voorwaarde de voorafgaandelijke toelating van het Gemeentebestuur te hebben bekomen. Wanneer een aanpalend eigenaar dus een werk uitoefent op zijn voetpad, is hij niets anders dan een afgevaardigde van de Gemeente. Deze is en blijft verantwoordelijk voor den slechten staat van het voetpad, zooals voor het gemis aan onderhoud van de wegenis. Wij kunnen aldus besluiten en zeggen dat, indien het de aanpalende eigenaars zijn die, door het betalen van eene vergeldingsbelasting, de voetpaden bekostigen, het de Gemeente is, die aansprakelijk blijft voor hun onderhoud.

A. SMETS,
Advokaat te Leuven.

WETGEVING

EXAMEN VOOR HET AANWERVEN VAN MAGISTRATEN

20 OCTOBER 1936. — KONINKLIJK BESLUIT betreffende het aanwerven van de magistraten.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Overwegende dat het van belang is niets te verzuimen dat de best mogelijke recruteering van de magistraten der rechterlijke macht in de hand kan werken;

Op de voordracht van Onzen Minister van Justitie,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. De kandidaten tot de ambten van werkend vrederechter, van werkend rechter in de rechtbanken van eersten aanleg, van substituut-procureur des Konings bij die rechtbanken, van substituut-krijgsauditeur, van referendaris of van adjunkt-referendaris bij de rechtbanken van koophandel, zijn onderworpen aan een beroepsexamen dat niet mag dagteekenen van meer dan vijf jaren vóór de benoeming, behoudens het recht van den candidaat om, na het verstrijken van dien termijn, zich voor een nieuw examen aan te melden.

Art. 2. — Er worden twee examenzittingen gehou-

den, n.l. in April en in November van elk jaar. Zoo noodig, kan Onze Minister van Justitie andere zittingen voorzien. Een ministerieel besluit, dat één maand ten minste vóór de opening van elke zitting in het «Staatsblad» wordt bekendgemaakt, duidt den termijn voor de inschrijvingen aan. Tien dagen lang kunnen namen op de lijst worden gebracht.

Art. 3. — Elke vraag tot inschrijving wordt bij aangeteekenden brief aan den Minister van Justitie gezonden. Daarbij worden gevoegd de stukken waaruit blijkt dat de candidaat voldoet aan de door de wet voorgeschreven voorwaarden om de betrekking die hij aanvraagt te bekomen, en zij vermeldt de taal waarin hij wenschte ondervraagd te worden.

Art. 4. — Er worden twee examencommissies ingericht: de eene voor de kandidaten die in de Nederlandsche taal en de andere voor degenen die in de Fransche taal wenschen ondervraagd te worden.

Art. 5. — Ieder van de examencommissies bestaat uit een voorzitter, gekozen onder de raadsheeren in het Hof van Verbreking, uit twee magistraten van het Hof van Beroep, waarvan een lid van het parket, uit twee magistraten van de rechtbank van eersten aanleg, waarvan een lid van het parket, en uit twee leden van den raad der Advocatenorde bij een Hof van Beroep.

Voor ieder der leden van de examencommissies wordt een plaatsvervanger aangewezen.

Aan elke examencommissie worden een secretaris en een plaatsvervangend secretaris verbonden.

De leden van de examencommissie worden door den Koning, de secretarissen door den Minister van Justitie benoemd.

De aanwezigheid van de zeven examinatoren is voor de beraadslaging vereischt.

Art. 6. — De Minister van Justitie stuurt de lijst van de kandidaten die in de Nederlandsche taal of in de Fransche taal wenschen ondervraagd te worden, respectievelijk aan den voorzitter van elke der beide examencommissies.

Ieder der voorzitters gaat over tot een loting om de orde vast te stellen waarin de examinandi zullen ondervraagd worden. De secretarissen deelen, bij aangeteekenden brief, aan de examinandi mede op welken dag zij zich moeten aanmelden.

Art. 7. — De examenkosten zijn op 50 frank vastgesteld; zij worden bij de inschrijving voldaan.

Art. 8. — Het examen omvat een schriftelijk gedeelte en een mondeling gedeelte.

Het schriftelijk examen bestaat in een werk dat gaat over vraagpunten betreffende de gerechtelijke praktijk.

Het mondelinge bestaat in een uiteenzetting en in een ondervraging zoowel over het burgerlijk recht en het strafrecht als over de rechterlijke inrichting.

Het programma der examens en de vorm waarin zij zullen worden afgenomen worden in gemeen overleg door de voorzitters der examenscommissies bepaald. Het mondeling examen duurt niet meer dan één uur. Het geschiedt in het openbaar. Niemand wordt tot het mondeling examen toegelaten zoo hij bij het schriftelijk examen niet de zes tienden der punten heeft behaald.

Art. 9. — Na de zitting maakt elke der examencommissies aan den Minister van Justitie de lijst over van de kandidaten die zij meent de vereischte beroepsgeestelijkheid te bezitten; zij voegt er de punten bij die door ieder van hen bij de examens werden bekomen, benevens, eventueel, de opmerkingen die zij gepast acht. De lijst wordt door den voorzitter en door de leden der examencommissies ondertekend.

Art. 10. — De bepalingen van dit besluit zijn niet van toepassing op de werkende magistraten en op de gewezen werkende magistraten.

Art. 11. — De werkende en de plaatsvervangende leden van de examencommissies ontvangen een vergoeding vastgesteld, voor één uur aanwezigheid, op 15 fr. voor den voorzitter en op 13 fr. voor de andere leden.

Bovendien wordt aan de secretarissen een bijzondere vergoeding van 20 frank per zitdag verleend.

De leden die niet te Brussel of in de voorsteden verblijven hebben recht op de terugbetaling van den prijs van hun reisbiljet in 2e klasse op de Belgische spoorwegen en in 1e klasse op de buurtspoorwegen.

Zij ontvangen ook een verblijfsvergoeding berekend op voet van 40 frank per dag aanwezigheid.

Art. 12. — Onze Minister van Justitie zal alle verdere noodige reglementsbepalingen vaststellen.

Art. 13. — Met bovenstaande bepalingen wordt geen rekening gehouden bij de benoemingen tot de in art. 1 opgesomde ambten die plaats hebben alvorens de lijsten der kandidaten die geslaagd zijn in de examens van de eerste na het van kracht worden van dit besluit gehouden examenzitting, bij den Minister van Justitie zijn ingekomen.

Gegeven te Brussel, den 20ⁿ October 1936.

23 OCTOBER 1936. — MINISTERIEEL BESLUIT betreffende het aanwerven van de magistraten. - Zitting November 1936.

De Minister van Justitie,

Gelet op het koninklijk besluit van 20 October 1936, betreffende het aanwerven van de magistraten,

Besluit:

Artikel 1. — De zitting van de maand November 1936 van het beroepsexamen van de kandidaten tot de ambten van werkend vrederechter, van werkend rechter in de rechtbanken van eersten aanleg, van substituut-procureur des Konings bij die rechtbanken, van substituut-krijgsauditeur en van referendaris of adjunkt-referendaris bij de rechtbanken van koophandel, zal op Donderdag, 26 November, een aanvang nemen.

Art. 2. — De examencommissies zullen zitting houden te Brussel, in de commissiezaal van het Ministerie van Justitie, Hertogstraat, 4, 's voormiddags van 10 tot 12 uur, 's namiddags van 14 u. 30 m. tot 16 u. 30 m.

Art. 3. — Men kan zich laten inschrijven van 3 tot 13 November 1936.

De aanvragen daartoe worden, bij aangeteekend schrijven, gericht tot den Minister van Justitie. Bij de aanvraag dienen de stukken gevoegd waaruit blijkt dat de candidaat aan de door de wet voorgeschreven voorwaarden voldoet om de aangevraagde betrekking te bekomen, en zij vermeldt de taal, het Nederlandsch of het Fransch, waarin hij wenschte ondervraagd te worden.

Art. 4. — De examenkosten, die op 50 frank zijn bepaald, zijn betaalbaar bij overschrijving of per check op postcheckrekening n° 90404, van het Ministerie van Justitie, algemeen secretariaat, en wel den dag zelf dat het verzoek om inschrijving gedaan wordt.

Brussel, den 23ⁿ October 1936.

BEROEPSEXAMEN VOOR HET AANWERVEN VAN MAGISTRATEN

De eerste zitting van het beroepsexamen voor de kandidaten tot de ambten van werkend vrederechter, van werkend rechter in de rechtbanken van eersten aanleg, van substituut-procureur des Konings bij die rechtbanken, van substituut-krijgsauditeur en van referendaris of adjunct-referendaris bij de rechtbanken van koophandel, ingericht overeenkomstig het koninklijk besluit

van 20 October 1936, zal op Donderdag, 26 November een aanvang nemen.

De inschrijvingstermijn loopt van 3 tot en met 13 November.

De aanvragen tot inschrijving moeten, bij aangetee-kend schrijven, aan den Minister van Justitie worden toegezonden; bij deze aanvragen dienen de stukken ge-voegd waaruit blijkt dat de kandidaat aan de door de wet voorgeschreven voorwaarden voldoet om de aan-gevraagde betrekking te bekomen. De examinandus moet in zijn aanvraag de taal vermelden, het Neder-landsch of het Fransch, waarin hij wenscht onder-vraagd te worden.

De examenkosten bedragen 50 frank en moeten bij de inschrijving betaald worden, bij overschrijving of stor-ting op postcheckrekening n° 90.404, van het Ministerie van Justitie, algemeen secretariaat.

BALIELEVEN

VERBOND DER BELGISCHE ADVOCATEN.

VIJFTIGJARIG JUBILEUM

Het Verbond der Belgische Advocaten heeft er aan gehouden de vijftigste verjaring van zijn be-staan te vieren in een plechtige zitting die plaats zal hebben, onder het voorzitterschap van Mr Henri Jaspar, in het Paleis der Akademiën, Vrijdag, 20 November.

Zijne Majesteit de Koning, blijk gevende van het belang dat hij stelt in het Verbond, heeft aangenomen deze belangrijke plechtigheid met zijne tegen-woordigheid te vereeren.

Onze Confraters, zich vereenigend met het Di-plomatisch Corps en de Magistratuur, zullen eraan houden te antwoorden aan dit blijk van hooge be-langstelling.

De buitenlandse Balies zullen insgelijks ver-teenwoordigd zijn en zullen aan het Verbond hunne wenschen uitdrukken.

Wij zullen binnen kort het programma en de bij-zonderheden van deze academische plechtigheid aankondigen.

VLAAMSCH PLEITGENOOTSCHAP BIJ DE BALIE TE BRUSSEL

Verleden Zaterdag had de plechtige opening plaats van het Vlaamsch pleitgenootschap bij de Brusselsche balie. Een groot aantal hooge magistraten en hoog-waardigheidsbekleeders woonde deze vergadering bij. De Voorzitter Mr Thelen, leidde in een uitstekende rede den spreker in en vond hierbij gelegenheid te wijzen op de heilzame gevolgen die zich in het Brusselsch rechts-leven deden gevoelen door het in voege komen der wet van 15 Juni 1935. Zijn woorden werden van harte door de zeer talrijke vergadering toegejuicht.

Daarna kreeg Mr Pereboom het woord om te han-delen over het zoo actueele onderwerp: « Het Duitsche Strafrecht ». Hij deed het op objectieve en wetenschap-pelijke wijze, gaf eerst een algemeen overzicht van de beginselen, die als grondslag liggen aan de nationaal-socialistische ideologie en besprak daarna in bijzonder-heden de voornaamste nieuwe wettelijke bepalingen die

in Duitschland op het gebied van het strafrecht in voege zijn gekomen.

Deze zoo merkwaardige rede zal in een onzer vol-gende nummers volledig worden opgenomen.

Een langdurig applaus begroette deze prachtige voordracht.

Nadat Mr Thelen enkele bemerkingen aangaande de rede had voorgebracht kwam de heer Stokhouder Braun aan het woord, die van harte den spreker geluk-wenschte. De heer Stokhouder oefende scherpe kritiek uit op de nieuwe beginselen die aan den dag zijn ge-komen in het Duitsche strafrecht van dezen dag en, vergeleek ze met de toestanden welke wij thans in ons land kennen. Hij zegde aldus beter te gevoelen van hoe weinig belang de dwang was die aan de Belgische advocaten werd opgelegd door de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken en drukte er zijn voldoening over uit dat de toepassing van deze wet in de beste voorwaarden was kunnen geschieden zonder dat eenige wrijving of moeilijkheid was ontstaan. 's Avonds vergaderde een schitterend en talrijk gezelschap in de salons van het «Hotel Atlanta» rond een gezelligen disch.

Het is een prachtige dag geweest voor het Vlaamsche pleitgenootschap der Brusselsche balie.

ERRATA

In de bijdrage van Mr De Visschere over « Het Kon. Besluit van 31 Maart 1936 in zake de meerwaardebelas-ting », die in ons vorig nummer werd opgenomen, zijn enkele storende zetfouten geslopen.

Kol. 216, regel 23, Een regel is weggevalen. Er worde gelezen: « Indien zij als voorloopig kan worden beschouwd, en geen invloed uitoefent op de winstuitkeering aan de aandeelhouders, of... » enz.

Kol. 217, regel 39, worde: het gebouw-, in plaats van: de woning, gelezen.

Kol. 220, regel 42, Een regel is weggevalen. Er worde gelezen: « Daar niet alleen de eigenlijke bedrij-vigheidswinsten, maar ook de overige winsten op de handelsactiva... » enz.

TIJDSCHRIFTEN

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 36. — 24 October 1936. — Artikelen: Mr P. Kleene: Cano-niek Procesrecht (II, slot). — Opmerkingen en mede-deelingen. — Boekaankondigingen. — Uit de litera-tuur. — Tijdschriften. — Berichten.

RECHTSGELEERD MAGAZIJN. — Afl. 4. — Der verhouding van wet — in het bijzonder Dienstplichtwet en Grondwet, door Mr. Dr. L. W. R. van Deventer. — Boekbeschouwingen. — Opmerkingen en mededeelin-gen.

ECONOMISCHE TIJDINGEN. — Nr 23. — 25 Oc-tober 1936. — Over harde Vloeren en inz. Cementvloeren. — Fiscale rubriek. — Voor onze Exporteurs. — Economisch leven. — Landbouw en Nijverheid. — Han-delsberichten. — Wisselmarkt. — Beursrubriek.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3465. — 25 October 1936. — Les propos du P. G. — Jurisprudence. — Notes de procédure. — La chronique judiciaire. — Faillites.